

MONTSERRAT PEIRÓ | Presidenta de l'Associació Síndrome d'Asperger

“Cal molta intel·ligència per adaptar-te als codis dels ‘típics’, de la majoria”

Peiró (Barcelona, 1966) sempre ha treballat amb nens amb necessitats especials. Quan al seu fill –que ara té 15 anys– van diagnosticar-li, després de moltes vicissituds, el transtorn d'Asperger, va decidir que Lleida havia de tenir una associació on la gent interessada en aquesta condició pogués informar-se. Des de l'Associació de Barcelona va començar els tràmits, el 2005. Demà dissabte celebren les I Jornades Asperger al Hotel Senator Condes, a Lleida. Van començar tres famílies: ara en són més de 50. Tel. 629724797

tenen moltes. I poden ser molt bons en molts camps.

Es va tipificar el 1944.

I a hores d'ara no es pot guarir, només pal·liar. Normalment té associades patologies diverses, com ansietat, hipersensibilitat, pors... i es presenta en diversos graus. Per això és tan difícil detectar-la i tractar-la si no estem suficientment informats: aquest és l'objectiu de les trobades.

Hi ha gent no diagnosticada?

Molta, encara. Tots ens

hem topat amb persones a les quals només els interessa un tema, o que saluden poc... els inadaptats, els estranys. Aprenen a fer allò típic per tal d'integrar-se. Es necessita ser intel·ligent per traduir constantment com t'has de comportar per no cridar l'atenció.

És un transtorn limitant?

En la mateixa mesura que els típics també tenim fòbies i pors. Conec professors universitaris que pateixen aquest transtorn.

Cal tenir consciència que s'ha de buscar ajut.

Aquesta és la qüestió. Molts nois i noies, en arribar a l'adolescència pensen que no els cal, i sí. Un psicòleg o un psiquiatre és qui ho ha de decidir, això. I un entorn atent.

En què consistirà la jornada?

Amb xerrades de professionals molt vinculats amb el transtorn... i el testimoni d'un Asperger.

Què és la síndrome d'Asperger?

Prefereixo anomenar-la *transtorn*, potser per treure-li un estigma injust. Per a mi la definició és molt fàcil: aquestes persones –no només nens– veuen el món amb un angle diferent, reben la informació de diferent manera que els altres, els típics (això de la *normalitat* tampoc m'agrada gaire). Entenen els missatges de manera literal, no capten les ironies o els dobles sentits, ni segons quin sentit de l'humor, ni les frases fetes.

S'adapten quan entenen els codis de la majoria?

Clar. Poc a poc *aprenen el nostre idioma*. No saltres lluitem per les seves capacitats, que en

“ Una persona amb Asperger entèn el significat literal de les coses, no els dobles sentits, les frases fetes, la ironia ”